

Ujjbegy csak érintse a verset,  
A borongó betűt,  
Mint földerengő női testet  
Illet az illat és lehellet,  
Világot, mely letűnt.

Hősünk, ha kissé félszeg,  
A szívnek ritmusa teszi.  
Ki tudja, még mit ér meg –  
Árnyéka már a fénynek?  
A nyakkendőt elrendezi.

Nőmiriád, sóhajba fúlva  
Dadog el sorsot és habot:  
Emléket csókol ajkuk újra,  
Míg a Múzsza vállára hullva  
Velence-éjben andalog

Költőm, ki utas és holdvilág,  
Rózsadobáló hős kamasz.  
Átkot, ma, ki mond – és, mondd, ki áld?  
Kalapon, kié a friss virág?  
Enyeden szél fú, és havaz...

*Marosvásárhely, 2013. február 2.*

Kategória: vers, próza  
Denumire autor: Nagy Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat